İblisi Okumak

İnsan, ilimde Kur'an'ı rehber yapmadığı halde, böylesine ilerledi... Eğer yapsaydı, kimbilir şimdi hangi mertebedeydi!...Çok zaman kaybedildi.

İnsan, cini, şeytanı, İblis'i birbirine karıştırmıştır. Cin, şeytan, iblis yaratılışında insanların da bulunduğunu kavrayamamıştır.

Her neyse...

Hazreti Allah Teâlâ daha önce de kainatı yine bir: «Ol!..» emriyle yaratmıştı. Kendi zatından başka hiçbir sev mevcut değilken, birden biri yarattıklarına aks ederek zahir olmuştu. Tecelli etmişti. Varlığı âyet âyet yazıldı. Tecelli etti.

Bu kelimelere itibar edileceğine, çirkinde, fenada, İsrar edenler çıkıyordu ve çıkacaklardı...

Kimdi bunlar?...N'eyse...

Kalem, Allahın tecellisinde kâinatları halk eden aracı vasıta, baş mimardı?

Hazreti Allah (Celle Celâluhu), âlemleri var edeceği zaman, ilk yarattığı Kalem'e buyurdu.

Kalem, bizatihi Hazretii Allah (Celle Celâluhu) ın kudretinin kuvetinin yaratıcılığının tecellisinden başka bir şey değildi.

Kalem'in Allahın sunduğu rahmetinin özündeki nur üstüne nurolan(Elif)lere yaptırdı emredilenleri. Kainatta ne varsa,bir toz zerresinden,en büyüğüne kadar hepsinin mayasında bu Elif mevcuttu. Elif, dosttu...Herşeyle ülfet kuran, dostluk yapandı.

Yaratılmış ne varsa dağılır, şekil değiştirirdi, lâkin Elif'e bir şey olmazdı...

Kalem, kendisine verilen tâhsıs edilen Elifler dolusu rahmetle sonsuzluklarda Hazreti Allah (Celle Celâluhu.) ın, en güzel isimlerinin yaratılmasında , tecellisinde, zahir olmasında aracılık yaparken elifler öylesine İlâhi aşk sevincine tutuldular ki, neşe gözyaşlarına, yâni suya döndüler... Bu su kainatları kapladı. Tertemiz bulutlar halinde ibadetlerini yaparken vecd içindeydiler ... Birbirleriyle çarpıştılar... Akla durgunluk veren idrake sığmaz yıldırımlar peydahlandı... Kısacası, kâinatı ateş aldı ve bu ateşler, irili ufaklı birleştiler, yine Allahın aşkına dönüşlerine devam ettiler... Buna mecburdular, çünkü onları dolduran Elifler ebedi kulluktaydı.

Cinler ümmetler halinde geçip gidiyorlar... Yani ölüyorlardı. Müslümanlar cennete almıyordu.

Cinlerde mahşeri bekleme yoktu...

(**Cehenneme odun oldular**) emri bunun delilidir.

Amelleri teraziye vurulmuş mükâfat, yahut cezalarını bulmuşlardır...

Onlardan suçlular şimdi cehennemde odun halinde beklemektedirler...

Niçin?...

İnsanların günü gelince cehenneme gireceklerine ateş olmak için...

Cinler esasen ateştiler

Ölümleri sönmeleridir. **Ölümleri sönmeleridir.^.**

Hazreti Allah (Celle Celâluhu) o kadar adildir ki, cehennemlerinde azab vereceği insanları yine ateşten yarattığı, kulluk beklerken, sapıtan cinleri tutuşturarak yakacaktır... Böylece insan ve cinden günahkâr olanlar birbirlerini cezalandıracaklardı. Diğer masum yaratıklar, elif kümeleri, bu işe âlet edilmeyecekti.

Malum hikaye Dünya bir ateş topu ve sakinleri cinlerdi.

Büyük değişiklik yeryüzünde tam şeklini almıştı.

Dağlar, tepeler, peydahlanmış, çukurlar denizlerle, göllerle dolmuştu... Nehirler akıyordu.

Ancak dağ zirvelerinden ateş fışkırmaktaydı.

Deliklerden, dünya içindeki ateş dışarıya püskü rüyordu.

Ateşi pek seven cinler buralara koşuşuyor, ya orada günlerini geçiriyor, yahut ateşleri alıp getiriyorlardı ve neşeleniyorlardı sönene kadar.

Kendileri ateşten yaratıldıkları için elbette en çok ateşi seveceklerdi...

Zaman geldi, taptıkları zalimler, güneş, ay ve diğer yıldızlar yetmezmiş gibi, ateşe kulluğa koyuldular.

Soğuyan ve sönen yeryüzünün ufalan kayalarını, toprağı, horladılar... Üzerinden geçip gittikçe hırsla eziyor, hakaret ediyorlardı...

Yine cinlerin tutumunda hiç bir değişiklik olmadan zaman ilerledi...

Artık dünyanın yüzü soğumuştu.

Topraktan zamanla her tarafı saran binlerce çeşit yeşillikte bitkiler yükseldi... Çiçekler açtı... Meyvalar gelişti.

Eskiden dünya bir ateşken güzeldi şüphesiz... Lâkin şimdi, bıkmaya doyulmayan renkleriyle, gölgeleriyle, bam başka bir güzelliğe bürünmüştü...

Deniz, göl ve nehir kıyılarına kadar bitkisiz bir karış toprak yoktu...

Gökten rahmet boşandıkça boylanıyorlardı hızla...

Böylece geçilmez ormanlar meydana geliyordu. Cinler şaşırmışlardı.

Bu renkler ve göller âlemi onları sarmamıştı..

Ateş tek sevgilileri, aşklarıydı.

Bu yüzden yine yanardağlara koşuyor, içine giriyor, dünyanın derinliklerinde uzun uzun kalıyorlardı. Halbuki dünyadaki bu renk güzelliğinin sebebini bilseydiler, imana gelmeleri nekadar kolaylaşacaktı.

Günümüzden sekiz bin yıl kadar önceydi.

Cinler iki bin yılı aşkın bir zamandan beri birbirleriyle savaşıp duruyorlardı..

Hâlâ cinler âlemindeki ümmetlerin peygamberleri, vazifeliler, ne bu savaşı durdurabilmişler, ne de Allahın yolladığı haberlere uyarak imhalarım istemişlerdi.

Hep o ümit ve vazifelerini yapamama utancı sarmıştı yüreklerini...

Sabrediyor ve bekleşiyorlardı.

Bir gün cinlerden bir ailenin oğulları oldu.

Anne baba pek sevindiler...

Çünkü doğan oğulları, şimdiye kadar gördüklerine benzemiyordu... Hangi canlının şekline girse onun en güzeli, göz kamaştıranı, sevimlisi oluyordu!

Daha küçüklüğünde akıl, zekâ hususunda da gelmiş geçmişlerden çok ileri olduğu anlaşılmıştı...

Hâlâ savaş içinde bulunan cinler, bu oğlanı görmeye koşuyorlardı...

Hayretler içinde kalıyorlardı.

Annesiyle babası ona (İBLİS) adını takmışlardı.

İblis, elbette yine bir cindi ve ateşten yaratılmıştı.

Çünkü anne babası da öyleydiler.

İblis daha çocukken yalnız cinlerin değil, meleklerin de sevgilisi oldu.

Melekler ondan öylesine anlatılamaz bir huzur aldılar ki, Allahın izniyle, sık sık uğrayıp terbiyesiyle ilgilendiler.

İblis, yaşı bir az büyüyünce, meleklere derhal inanıp Allah'ın varlığına ve birliğine, cinlere yollanan peygamberlere» iman etti.

Âdeta melekleşti.

Melek haslet bir hal alması onu büsbütün güzelleştirdi.

Esasen Allah'a teslim olmuş, yürekten kulluk yapan her kimse, kendi çapında bir melek olmamış mıdır?...

İblis büyüdü...

Hemcinsleri cinlerin bir kaç bin seneden beri sürdüre geldikleri savaşları durdurmaya çok çalıştı. Muvaffak olamadı.

Üzülüyordu...

Cinler, her meselelerini ona getirirlerdi.

İblis de adaletle çözerdi...

Bu yüzden, cinlerin sanki bir adalet dağıtmışıydı.

İblis adı unutulmuş, ona cinler (Hakem) diyorlardı.

Melekler dayanamadılar, Hazreti Allah (Celle Celâluhu) a yalvardılar...» Hazreti Allah (Celle Celâluhu), İblis'i yukarıya aldı...

Cennetlerde gezdirdi...

Hattâ cennetlerin muhafızlığını, hazinedarlığını ona verdi. Cennetlerdeki lâkabı (Azazil) di...

Göklerde de gezinirdi...!

Oradaki lakabı (Haris) oldu.

İblis, Allah'a engin kulluğunun karşılığını, cinler cezalandırıldıkları halde, böyle gördü.

Melekler hürmet ediyorlardı.

Dilediği zaman yeryüzünde, dilediği zaman göklerde, dilediği zaman cennetlerde kalıyordu.

Fakat içi huzursuzdu.

Hemcinsi olan ateşten yaratılmış cinlerin savaşları durmasa, bu huzursuzluğu asla geçmeyecekti...

İblis, bin yıla yakın bir zaman, cinleri yatıştırmak için çalıştı...

Lâkin elinde iman etmiş bir avuç mümin cinle bir şey yapamadı.

Cinlerin küfrü bilhassa canını sıkıyordu.

Nihayet bu can sıkıntısı bir gazap haline geldi.

Cinlerin cezalanmadan, yola gelmeyeceklerini anlamıştı.

Peygamberlerin istemediklerini o, Hazreti Allah (Celle Celâluhu) dan istedi...

Hazreti Allah (celle celâluhu) İblis'i kırmadı.

Meleklerden ordular verdi emrine.

İblis, bu ordularla, savaşan cinlerin üzerine yürüdü.

Pek çoğunu öldürdü .

Kurtulabilenler, adalara, çöllerin tenha yerlerine, sığındılar... Pek pişmandılar, lâkin iş işten geçmişti.

Cinler pişman olmuşlardı ama, hiç akla gelmeyen, ümit edilmeyen, bir arzu İblis'in göğsünü doldurup, sıkmıştı... Karartmıştı.

Artık iblis, eski o güzel, sevimli, kulların melek haslet olanı değildi.

Hiç kimseye açılmamıştı fakat, kendisinde ululuk vehmetmişti...

Cennetleri gördüğü, meleklerle düşüp kalktığı, hürmete eriştiği halde, birden bire Allahın Rahmaniyet vasfını inkâr etmişti için için.

Kazandığı savaşın tesiri altında büyüklüğüne aldanmıştı.

Nefsini bir türlü yenmiyor ve adalara, çölllerin derinliklerine dağılan cinlere ilâh olmak istiyordu.

Nerdeyse, onları toplayacak, kendisine tapmalarım, ateşi, yıldızları, güneşi, ayı ve benzerlerini, zalimleri bırakmalarını, yalnız kendisini tanımalarını isteyecekti.

Bundan, Iblis'in ululanmamasından, melekler bile haberli değildiler.

Yalnız Hazreti Allah (Celle Celâluhu) şüphesiz biliyordu.

Çünkü O, yaratandı... Gizlisi yoktu, olamazdı.

Hazreti Allah (Celle Celâluhu) İblis'in sapıtmasını ilân etmesine fırsat bırakmadı...

insanın atası (Âdem) i yaratma kararını çabuklaştırdı.

Emir verdi...

Âdem (aleyhisselâm) topraktan yaratıldı...

Huzurunda can verildi Âdem'e...

Hazreti Allah (Celle Celâluhu), yarattıklarını en şereflisi olarak buyurduğu insanların atası Âdem'e meleklerin hürmet secdesi yapmalarım, Âdem'in şahsında kendisini ulumalarını diledi.

O zamana kadar, iblis, hazırlıkları izliyordu...

Yeryüzünün her tarafından balcık alınışını, buna Allahın huzurunda şekil verilişini, kuruması için bekletilişini, merakla ve kızgınlıkla seyrediyordu.

Halâ insanın yaratılacağı inancında değildi...

Önünde duran henüz ruh üfürülmemiş insan'ın atası olacak toprak yığınının ağzından giriyor, bedeninde dolaşıyor, altından çıkıyor, eğleniyordu...

İblis ayrıca, Hazreti Âdem (aleyhisselâm) ın erkek olarak yaratıldığını da görerek kıskanmıştı.

Çünkü bir sır sahibiydi...

İblis bu sırrı asla fâş etmiyordu...

Melekler bile bilmiyorlardı.

Bu sırdan şüphesiz ancak Hazreti Allah (Celle Celâluhu) in haberi vardı... Esasen o buyurmuştu.

İblis'de erkeklik dişilik yoktu.

Bu yüzden, anne ve babası, ölümlerine kadar gizli tutmuşlardı bunu.

İblis erkek bir çehreye ve bedene sahip olduğundan, diğer cinler, yüz yıllar boyunca, İblis'in evlenmemesine şaşıyorlardı.

Yakınları, nice nice güzel kızlarını teklif etmişlerdi.

Fakat İblis bu tekliflere kulak vermemek mecburiyetinde kalmıştı.

Âdem'i kıskanması bir az da bu eksikliğinden ileri geliyordu.

Nihayet, Hazreti Allah (Celle Celâluhu), vakit tamam olunca, ruh üfürülmeden önce, bütün melekleri topladı...

Hazreti Âdem (aleyhisselâm)ı ululamalarını istedi.

Melekler derhal, Âdem'e secdeyi kabul ettiler, bu suretle, onun şahsında gerçekte Hazreti Allah (Celle Celâluhu)ı ululayacakdılar...

Halbuki meleklerde de erkeklik dişilik mevcut değildi.

İblis bunu hatırlasa, üzüleceği yerde, cin taifesinin yaratıldığı ateşten olduğu halde, melek mertebesine yükseldiği için sevinirdi...

Lâkin bir kere gururlanmıştı...

Nefsini zabtedemiyordu...

Allah'a, onun Rahman sıfatına, âsi oldu, secdeyi kabul etmedi.

İlerde, Kur'anı kerim nazil olduğu zaman, Hazreti Allah (Celle Celâluhu) bu olayı bir çok âyetlerle, kullarına buyuracak, böylelikle ibretlenmeleri sağlayacaktı...

"Hani meleklere: «Âdem için secde edin » demîşdik de iblisten başkaları secde etmişlerdi? O ise dayatmıştı."(Tâhâ: 116)

(İblisten Başkaları) Kimlerdir?..

Elbette yalnız melekler değildi.

Bütün yaratılanlardı...

O halde, huzurda bulunmadıkları halde, Kâinatlarda ne varsa cümlesi, İblis ve hâlâ sapık olan cinlerden bir gurup secde etmemişlerdi...

"Yalnız iblis kibirlenmiye yeltenmişti. (zaten) o, (ilmi ilahi de) kafirlerdendi." (Saad: 74)

Melekler, İblis'in isyanı karşısında şaşkınlık içindeydiler..

Fakat, bazı olayları hatırladılar:

İblis, Adem'in cesedi kururken, içine girip dolaşıyor, çıkıyor ve kuruyan çamura vuruyor, alay ediyordu. Meleklere: «Bundan korkmayın,. Dilersem hemen parçalarım» diyordu.

En önemlisi de, Âdem yaratılmadan önce, Hazreti Allah (Celle Celâluhu) melekleri toplamış, kararını bildirmişti..

Hazreti Allah (Celle Celâluhu) yeryüzüne bir halife yaratacaktı. Bu halifeden soy üreyecekti.. Allah'a kulluk edeceklerdi.

Melekler, korkmuş ve üzülmüşlerdi karardan.

İşte milyonlarca yıldan beri cinlerin tutumu meydandaydı.

Hep sapıtmışlar, cehenneme odun olmuşlardı.

Bir kaç bin yıldan beri de savaşmışlar, kan dökmüşlerdi.

Ancak, İblis melekler ordusuyla savaşları bas tırmış ve cinleri itaat ettirmişti..

Yeni yaratılacak insan, halife, aynı şeyleri yaparsa ne olurdu?..

Endişelerini Hazreti Allah (Celle Celâluhu)a açıkladılar.

Hazreti Allah (Celle Celâluhu); onlara kendilerinin bilmedikleri şeyleri bildiğini buyurdu.

Cinler, insan soyu yeryüzüne yerleşince, uzun zaman, yok edümelerini beklediler.

Lâkin yok edilmediler...

O gizli halleriyle yaşayacaklarını anlamışlardı. Kulluk için yaratılan iki varlık: İns ve cin (İnsan ve cinler)!

Olur muydu?...

İnsanlar âlemiyle cinler âlemi nasıl birbirlerine karışmadan, zarar vermeden, aynı topraklarda yaşarlardı?...

Hazreti Allah (Celle Celâluhu) öyle buyurmuştu, yasayacaklardı.

Birisi görünür, birisi görünmez olduktan sonra pek âlâ mümkündü bu...

Cinler bir zaman sonra olanları da unuttular.

Yine sapıklıklarına döndüler...

Kendilerine peygamberler seçildi... dinleyenler pek çıkmadı...

Artık İblis de onlara karışmıyordu... İlgisi yasaklanmıştı... Dilediklerini yaptılar.

İnsanların ilk peygamberi, ataları Âdem (aleyhisselâm) oldu.

Soyunu ikaz edip sakındırmaya çalıştı sapıklıktan...

Fakat her ne hikmetse, insanlar çabuk kendilerini beğendiler... Başka güç, kuvvet tanımadılar... Bilhassa o yemyeşil yeryüzü pek hoşlarına gitmişti... Ölenleri gördükleri halde, ölmeyecek gibi hırsla dünya nimetlerini yağmaya koyuldular...

Bunda İblis'in pek büyük payı vardı.

İblis, elbtete yalnız olsa, bütün insanları azdırmaya yetişemeyecekti...

Bir İlâhi izinle olacak, kendi kendisini aşılayarak çoğaldı... Bu soyuna (Şeytan) denildi... Kendisinin de Şeytanların toplamı, atası, hüviyti çıktı ortaya...

Bir zamanların adalet dağıtıcı Hakem adı, göklerdeki Haris adı, hele cennetteki Azazil adı unutuldu?

Masal oldu.

Şimdi lânetlenerek hem Allahın insanlara yolladığı peygamberler aracılığıyla, hem sahifelerle, yerine göre üç şekilde varlığı bildiriyor, insanın ona Allaha kulluk ile karşı durması isteniyordu.

Bu isimlerden birisi (İblis) di... ki, annesi ve babası tarafından konmuştu...

İkincisi, artık cinlerle ilgisi kalmadığı halde, onların soyundan olduğu için (Cin) diye hitap ediliyordu.

Üçüncüsü de kendi kendisini aşılayarak, yani ilkah ederk peydahladığı Şeytanlara uyularak (Şeytan) deniyordu.

Her üç isim de doğruydu...

Ne var ki, artık yeryüzünde kalan cinlerle İblis'i karıştırmamak gerekiyordu.

Cinler, takdir edilen hayatlarını yaşıyorlardı...

Doğuyor, ölüyorlardı...

İblis ise insanlarla uğraşıyordu...

Kıyamete kadar uğraşacak, yaşayacaktı...

İblis'i en çok düşündüren Hazreti Allahın şu açıklamalıydı :

İnsan en şerefli mahlûktu...

Kullukta kaldıkça, Hazreti Allah (Celle Celâluhu) bütün yaratıklarını onun emrine vermişti...

Bir çeşit hükümdarıydı kâinatın.

İnsan, kulluğunu eksiksiz yaparsa, cinleri, İblisi, şeytanlarını, hattâ melekleri emrine alması hakkıydı.

İnsanın üzerinde iki kuvvet vardı şimdi:

Melek ile şeytan (Cin, İblis).

Yani hayır ile şer...

Bu iki kuvvet, insan nefsini ya salaha, yahut azgınlığa sürükleyeceklerdi...

İblis soyundan gelmeyen asıl cinler, hiçbir şeye karışmıyor, sadece hayatlarını sürdürüyorlardı...

Fakat bu cinlerin içinde mümin olanlar, her fırsatta mümin insanlara, Allahın izni nisbetinde, yardımcı oluyorlardı, çünkü melekleşen mümin insanların emirlerine girmeleri Allahın dileğine uygundu.

Acaba İblis'in, çok zehirleyici ateşten yaratılmış en sapık cinin, şeytanın kendisine bahs edilen kuvvet ve kudreti ne kadardı?...

Sınırlı mıydı?...

Sınırsız mı?...

Elbette sınırlıydı...

Meselâ şunları yapamazdı:

1. Meleklere dokunamazlardı İblis ile ordusu şeytanlar.

2. Yine İblis ile ordusu hiç bir cansız cisme tesir edemezlerdi... Eğer böyle bir kudretleri olsa kâinatın dengesi bozulurdu.

3. Canlılara da hükmedemezler, fayda ve zarar vermezlerdi, yani, bir kuşu, bir deveyi, bir koyunu, bir balığı öldüremezler, hastayken iyi edemler, ölmüşse diriltemezlerdi.

4. İnsanın bedeni de bu yasağa dahildi...

İblis ve şeytan her hangi bir insana zarar vermek gücüne sahip değildi...

İblis ve ordusu şeytanlar, ancak ve ancak insan kalbine, aklına, devamlı vehim vererek, nefislerini şahlandırmaya, kendilerini gururandırmaya, azdırmaya çalışabilirdi.

Bu hal insanın bir nefs mücadelesiydi...

İnsan nefsiyle yaptığı mücadeleden kazançlı çıkmak için ya ona karşı gelecek, yahut yardım isteyecekti.

Her ikisi de insamn devamlı surette ilerlemesini sağlayacak hareketlerdi.

İnsan, İblis ve ordusu şeytanlarla mücadelesini, kulluğunu devam ettirerek yapacaktı...

Allah'a, yalnız O'na sığınarak korunacaktı.

İlerde nazil olacak şu sure ne kadar açıktır...

İblis ve şeytanlarının yalnız insana vesvese verdiklerini, onlardan kurtulmak için Allah'a sığınmak gerektiğini buyurur.

Ayrıca, şeytanları iki guruba ayırır:

1. Cin soyundan olan İblis'in ilkahıyla olanlar.

(Bunların diğer cinlerle bir ilişiği yoktur).

2. İblis ile şeytanın vesvesesine uyarak azıtanlar ki, onlar da artık birer şeytandırlar... İnsanın, hemcinsi olan bu şeytanlardan da yakasını kurtarması icab eder.

Hazreti Allah (Celle Celâluhu) yalnız insanlara değil, yi ne insandan seçtiği peygamberlerine de ister cin soyu İblisin ilkahıyla meydana gelip üreyen şeytanlardan, ister azan insanlardan olsun düşmanlar çıkarmıştı...

Nihayet Hazreti Allah (Celle Celâluhu) ın dileğiyle, değişen, güzelleşen bir dünya.

Renklerin şekillerin çeşitleri...

Her türlü nimetler...

Bunlardan faydalanan insanlar âlemi.

Bir zamanlar yeryüzünün tek hakimleriyken, şimdi kendilerine ortak gelen cinler âlemi...

Artık cinler, kovuldukları göklerden çok, dünyayı bu insanlarla bölüşeceklerdi...

İnsanlar gizli değildiler...

Diledikleri şekle giremiyorlardı...

Havalanmaları mümkün değildi.

Lâkin onlar da göz, kulak, ağız, kalp, akü sahibiydiler.

Zekâları vardı...

Cinler kendilerini önce insanlardan daha üstün sandılar.

Fakat, insanlar her güçlüğü yendikçe fikir değiştirdiler.

Bilhassa inanmadıkları halde Hazreti Allah (Celle Celâluhu) ın en şerefli ve yeryüzündeki temsilcisi diye yarattığı insanların, ne yaratmışsa emrine verildiğini duyunca sarsıldılar...

Elbet günü gelecek, emrine verilenlerin hepsinden faydalanacaklardı.. .•

Cinlerin insanlarla bazı benzerlikleri de vardı.

Meselâ evleniyor, aile kuruyorlardı...

Çocuk sahibi oluyorlardı ...

Behemahal toplu yaşıyorlardı ...

Kendilerine has nimetleri yiyip içiyorlardı.

Onlar' da cinler gibi sadece Hazreti Allah'a kulluk için yaratılmışlardı.

Lâkin asla cinlerle insanların kaynaşması mümkün değildi... Yasaklanmıştı...

Hele evlenmeleri...

Onlar, aynı (dünyanın aydınlığıyla karanlığı, geceyle gündüzü gibiydiler...

Komşu sayılırlardı...

Birbirinden ayn yeryüzünün ortak kısımlarını bölüşüyorlardı...

Cinler, insanları gördükleri, ne yaptıklarını izledikleri halde insanlar cinlerin hiç bir hayatını takip edemiyorlardı.

Ancak, Hazreti Adem (aleyhisselâm) dan sonra gelen peygambem aracılığıyla varlıklarını öğrenmişler haklarında bilgi edinmişlerdi...

Cinler, hele azgınları, insanların ilerde bütün kâinata hakim olacaklarını, hattâ kendilerini emirleri altına alacaklarını, hizmetçi, uşak gibi kullanacaklarını hatırladıkça, onların sapıtması, nefislerini kudurtması iznini alan İblis ve ordusu şeytanların bıkmadan insanlara baskı yapmalarını arzuluyorlardı.

Ne olsa İblis, şimdi ayrılmıştı ama, kendi soylarındandı, dumansız ateşten yaratılmıştı... Bu bakımdan ümit ediyorlardı.

En çok hayret ettikleri şey, kendilerinin insanlara hiç bir zarar veremeyişleriydi...

Onlara da peygamberler geliyordu, insanlara da...

Her âlemin peygamberlerinin tek gayesi ümmetini Allah'a inandırmak, teslim etmekti...

Buna karşüık inananlar pek az çıkıyordu.

Her iki tarafta da daha çok, bu peygamberler alaya alınıyor, sihirbaz, büyücü, kâhin diye tahkir ediliyor, taşlanıyor, işkencelere tutuluyor, kovuluyorlardı inananlarla birlikte.

Hazreti Allah (Celle Celâluhu) sabrediyor, ediyor, nihayet peygamberine haber yollayarak azan ümmetini helâk ediyordu.

Hele Hazreti Nuh (aleyhisselâm)in Tufanında, bütün yer yüzü insanları yok olmuşlardı... Hayvanlarla birlikte...

Ancak, Nûh (aleyhisselâm) m gemisine aldığı bir miktar insan ve hayvanların erkekli dişisi, gemi Cüdi Dağı'na oturunca kurtulmuşlardı ve yeni bir insan nesli türemeye başlamıştı.

Tufanda, dünya yuvarlak olduğuna göre,bütün toprak sular altında kalmıştı...

Cinler boğulmamışlardı...

Tufanın devamı süresince, göklerin alçak yerlerinde bekleşip durmuşlardı.

Lâkin tufandan sonra da her şey unutuldu...

insan ve cinler eski hayatlarını yaşamaya başladılar.

** Ahmet Cemil Akıncı**

Taif Acısı Cinlerin Hidayeti Oldu

Son peygamberi arayan cinler, henüz Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem)e iman etmemişlerdi.. Çünkü getirdiği kitabı, Kur'an'ı dinlemek imkânını bulamamışlardı..

Elbette bunda da İlâhi bir sır vardı.

Gerek onlar, gerekse diğer yaratıklar, pek üzüldüler... îİşte bir peygamber daha yurdundan kovuluyordu.

İblis ve ordusu Şeytanlar, insan nefsine nasıl oluyordu da bu derece bastırabiliyorlardı.. Kendisini ; beğendirip gururlandırıyorlar, gözlerini hakka ve hakikate karşı kapatıyorlardı!..

Sebebi bulunacak gibi değildi.

O sırada Yemen'in Nusaybin bölgesindeki cinler ümmetinden yedi (yahut dokuz kişi), aralarında durumlarını tartışıyorlardı.

Hepsi başlarına gelen Cahiliyyet devrinden hele paygamberlikteki Fetretten bıkmışlardı..

Allah'a, birliğine, inanan haniflerdi..

Bütün arzulan geldiğini işittikleri son' peygamberi bulup tebliğ edeceği emir Ve yasaklarla amel etmekti.

Birisi şöyle dedi:

«O peygamber, hakkında evvelce bildirilen alametlere uygun olarak Mekke'de zuhur etmiştir..»

Bir diğeri cevâp verdi:

«Gidip gördüm.. On yıldan beri halkı imana çağırıyor. Lâkin çok az kimse imana geldi..»

«Niçin?..»

«Bilmiyorum..»

«Tebliğ ettiği kitabı dinlemedin mi?..»

«Her ne hikmetse sokulamadım.. Şüphede kaldım. Eğer gerçekten peygamber olsaydı, Kureyş onu horlar mıydı diye düşündüm.»

Üçüncüsü üzüldü:

«Bunu bize anlatacaktın.. Kitabını dinlemek şarttır.»

«Gideriz..»

«Doğrusu budur..»

«Ne zaman gidelim?..»

Mekke onlar için göz açıp kapayacak kadar yakındı.

Buna rağmen: «Düşünelim, gününü kararlaştırırız..» dediler:

On gün sonra aynı yerde buluşmak için sözleşip dağıldılar..

Bu esnada Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem) Taife vardığı zaman, oranın ulularından üç kişiyle görüşmek istedi:

1. Amr oğlu Abdi Yalil.
2. Amr oğlu Mesut.
3. Amr oğlu Habib..

Bunların üçü de baba bir kardeştiler.

Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem), Taif'de on gün kaldı.

Üç kardeşle konuştu..

Onlardan hem korunmasını, hem İslâm dinine girmelerini istedi. Gerekirse, karşı geleceklerle mücadele etmelerini diledi..

Üç kardeş, Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem) e umduğu cevap yerine şöyle konuştular:

Büyükleri:

«Eğer Allah seni bir şeylerle gönderdi ise, Kâ'benin örtüsünü yırtmış, yahut soymuş olayım.»» diyerek inanmadığını açıkladı.

Ortancaları:

«Allah, peygamber göndermek için, senden başka kimse bulamadı mı?.. Allah, Senden başkasını göndermeye aciz mi?..» şeklinde konuşup alay etti.

Küçükleri Abdi Yalil en yumuşak red edendi.

Şöyle dedi:

«Vallahi, ben seninle asla konuşmayacağım. Çünkü sen, eğer dediğin gibi isen, Alah tarafından gönderildiysen, senin sözünü red etmekle büyük bir tehlikeye kendimi atarım.. Eğer sen, Allah adına yalan söylüyorsan o zaman seninle konuşmamam gerekir.»

Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem) pek üzülmüştü.

Artık Taif'de durması caiz değildi..

Yine Mekke'ye dönecekti..

Lâkin Kureyş, başına gelenleri duyarsa, büsbütün şımaracaktı.. Bunu önlemek istedi..

Rica etti:

«Konuştuklarımız aramızda kalsın.. Gizli tutun.»

Üç kardeş, Kureyşe yaranmak için, onların kuvvetlerini hesaplayarak, Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem) in arzusunu yerine getirmediler.

Aksine hem Kureyşin hem Taif gençlerinin İslâmiyete girmesinden çekinerek, onu Taif'den kovdular..

Bağırdılar:

«Şehrimizden çık git!.. Senden soyun nefret etti. Söylediklerini kabul etmeyince bize geldin. Vallahi, biz de senden son derece sakınır, seni horlar, kaçınırız..»

Bununla da kalmadılar.

Taif halkı içinde akılsız, işsiz güçsüz, ipsiz sapsızları Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem)e saldılar.

Onları yolun iki tarafına dizdirdiler..

Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem) geçerken, sövdürdüler, taşa tutturdular.

Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem)in, evlâtlığı Zeyd'in siper olmasına rağmen, ayakları kanlar içinde kaldı.

Dermandan düşüp oturdukça kaldırıyorlardı.

Yürüdükçe taşlıyorlardı.

Evlâtlığı Zeyd'in de başı yarılmış kanıyordu.

Taif için ne yüz karası bir tutumdu bu!..

Melekler ağlaşıyor, canlı cansız bütün mahlûkat yas içinde ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Hepsinin tek arzusu, Hazreti Allah (Celle Celâluhu)ın bu azgın halkı derhal helâk etmesiydi.

Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem), ancak Taif dışında bir bağa varınca, takipten kurtuldu.

Bu bağ Mekkeli Utbe'nin bağıydı.

Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem) bitkin ve üzgün bir halde asmaların dibine oturdu.

Dinlenmeden şöyle yalvardı Allahına:

— Allahım, dermansız ve çaresiz kaldığımı, ahali önünde hor ve hakir görüldüğümü ancak sana şikâyet ederim. Ey rahmetlilerin en merhametlisi!.. Herkesin hor görüp te ezdiği biçarelerin Rabbi Sensin. Sensin benim Rabbim. Sen, beni kötü huylu, yüzsüz bir düşman eline düşürmeyecek, hattâ işinin yularını eline verdiğin akrabadan bir aşmaya bile beni bırakmayacak kadar merhametlisin.

Alahım! Senin gazabına uğramayayım da çektiklerim ne olunursa olsun katlanırım. Lâkin senin af ve merhametin bana bunları göstermeyecek kadar geniştir.

Allah'ım!.. Senin gazabına uğramaktan, İlâhi rızana uzak kalmaktan Sana, Senini o karanlıklan aydınlatan, nura boğan, dünya ve âhiret işlerini yoluna koyan İlâhi nuruna sığınırım.

Allahım!.. Sen hoşnut oluncaya kadar affını dilerim.

Allahım!. Her kuvvet, her kudret ancak seninle kaimdir.

Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem), Allahına böyle dert yanar, O'na sığınırken, bağın sahibi Utbe ile kardeşi Şeybe uzaktan bakıyorlardı..

Taif'de Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem)e yapılanları izlemişler, merhamete gelmişlerdi.

Köleleri Addas'ı çağırdılar..

Addas Hırıstiyandı.

Ona emir verdiler:

«Bir salkım üzüm al!.. Tabağa koy, sonra şu zata kadar git.. Yemesini söyle.»

Köle Addas, iki kardeşin dediklerini yaptı.

Bir tabağa üzüm koyup götürdü.

Uzattı.

Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem), önce besmelei şerefe getirip üzümden aldı yedi.

Köle Addas şaşırmıştı.,.

Bunu açıkladı:

«Vallahi, her işe Allahın adıyla başlamayı bura halkı bilmezler...»

Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem), ilgilendi:

«Adın nedir senin?..»

«Addas..»

«Kimlerdensin?..»

«Ninovalıyım..»

«Dinin nedir’..»

«Hıristiyanım.»

«Demek sen, o saiih Matta oğlu Yunus’un hemşerisisin?»

Addas sormak zorunda kaldı:

«Sen Yunus’u nereden biliyorsun?..»

«Yunus benim kardeşimdir.. O,, bir peygamberdir. Ben de peygamberim.»

Addas, gerçeği öğrenince, derhal göğsü açıldı. Hıristiyanlığı bırakıp, son peygamberin karşısında bulunduğunu ilhamlanarak, Müslüman oldu.. Hazreti Mjuhammed (salla’llâhü aleyhi ve sellem) in başını, ellerini, ayaklarını öptü.

...

Yemen’in Nuseybin bölgesinden olan yedi (yahut dokuz) cin. bu esnada tekrar buluşmuşlardı..

Mekke’ye harekete karar verdiler.

Gittiler..

Hazreti Muhammed (salla’llâhü aleyhi ve sellem) Mekke’de yoktu.

Gaybdan habersiz olduklarından nerede bulunduğunu, da bilmiyorlardı.

Mekke’nin bir iki konak açıklarına kadar durmadan hızla uçup, dolaşıp onu arıyor, bekleşiyorlardı.

Hazreti Muhammed (salla’llâhü aleyhi ve sellem), Addas Müslüman olduktan sonra, hemen bağı bırakmış Mekke yollarına düşmüştü..

İlk önce, Mekke’den iki konak mesafede bulunan Karni Sealib mevkiine vardığı zaman, bir bulut içinde Cebrail (aleyhisselâm) geldi.

Seslendi:

«Şüphe edilmez ki, Allah, halkın sana söylediklerini işitti.»

Devam etti Cebrail (aleyhisselâm):

«Allah sana şu dağlar meleğini gönderdi.. Ümmetin hakkında ne dilersen onu emret.»

Dağlar meleği de konuştu:

«Cebrail gerçeği söylüyor.. Sen ne dilersen yaparım. Meselâ Ebu Kubeys Dağı ile Kuaykıan Dağını Kureyşliler üzerine kavuşturur, kapatırım.»?

Hazreti Muhammed (salla’llâhü aleyhi ve sellem) her gelmiş peygamber gibi bunu red etti:

«Hayır..» dedi. «Ben böylesini arzu etmem... Arzum şudur ki, Allah bu sapıkların soyundan imanlılar çıkarsın ortaya.»

Hazreti Muhammed (salla’llâhü aleyhi ve sellem)in bu sözleri üzerine Cebrail (aleyhisselâm) ile dağlar meleği ayrıldılar.

Hazreti Muhammed (salla’llâhü aleyhi ve sellem) yoluna devam etti..

Mekke’ye bir konalı mesafede bulunan (En Nahle) vadisine ulaştı.. Buraya (Batın Nahle) de deniyordu.

(Bazı rivayetlere ögre Hazreti Muhammed Taif dönüşünde değil, Ukaz panayırına giderken Nehle’ ye varmıştı.)

Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem) i arayan Yemen'in Nuseybin bölgesi cinleri, Nahle üzerindelerken, bağırdılar :

«İşte Muhammed orada.. Yanında birisi var.» ? Henüz sabahtı..

Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem), evlâtlığı Zeyd ile namazını eda etti ve Kur'an'dan Rahman suresini o kumaya başladı.

Cinler Kur'anı dinledikçe değiştiler.. Sevinçlerinden ağlıyorlardı..

Cinler sûreyi sonuna kadar dinlediler?..

İşte, Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem) onların atası Cânn'dan bahsediyordu.. Aynca hem insanlara hem cinlereydi hitabı.

O halde söyledikleri kendisinin değil, her şeyi bilen Hazreti Allah (Celle Celâluhu)ındı.. Emir ve yasaklarıydılar.

Âyetlerde Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem)in hem insanlara, hem cinlere hitap edenleri tekrarladığına göre, demek Hazreti Allah (Celle Celâluhu)ın sadece, kulluk için yarattığı insan ve cinlerin peygamberiydi Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem).. Artık son resüldü..

İki ayrı yarattığın resül olduğuna göre (Resülüs Sakaleyn) 'di O.

Cinler derhal imana geldiler..

Bu Nuseybin cinleri Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem) in cinler âlemindeki ilk sahabeleri oldular..

Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem), onlara gerekenleri öğretti ve kavimlerine gönderdi.

Cinler sevinerek gittiler.

On yıldan beri Kureyş'in yaptıkları!..

Bir kaç gün önce de Taif'in azgınlığı!..

Sonra cinlerin durumu!..;

Ne hayret verici bir olaydı bunlar,

Kureyş bunca yıldır Kur'an. dinlesin, iman etmesin de. cinler, hemen dinleyince Allah'a teslim olsunlardı!..

Hâzreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem)in beklenen son Resûl olduğuna şehadet etsinlerdi..

Elbet bunda İlâhi bir ibret vardı..

İbretle beraber, öyle bir neticeyle, Hazreti Allah (Celle Celâluhu) Kureyş sapıklarına sitemde bulunmuştu.

Hem öyle bir sitem ki!..

Her türlü azabtan daha dokunaklı, acıydı.

Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem), bir gerçeği daha öğrenmiş ve secdeye kapanmıştı, cinler gider gitmez.

Bütün bunlara rağmen Hazreti Allah (Celle Celâluhu), Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem) den razıydı.

Razı olmasaydı, yalnız insanlar Âlemine değil Cinler âlemine de resül yapmazdı..

(Resülüs sakaleyin) likle mükâfatlandırmazdı.

Cinler bir nefeslik zaman sonra yurtlarına dönmüşlerdi.

Diğer cinleri toplamış, başlarından geçenleri an atmış ve hepsini Allah'a teslime Hazreti Muhammed (salla'llâhü aleyhi ve sellem)in onun son elçisi olduğuna şehadete davet etmişlerdi.

Ayrıca Kur’an’la amel etmelerini, orada yazılı emir ve yasaklara uymalarını istemişlerdi.

** Ahmet Cemil Akıncı**

Cinlerin Söylediği Şiirlerden

Hicret Yolunda İken

Ümmü Mâbed’in çadırında
Öğle uykusu uyuyan iki arkadaşı.
Âlemlerin Rabbi olan Allah
İyilikle cezalandırsın.
Onlar,
Hidayet yoluna Sapmış olarak,
Onun çadırına indiler.
Muhammed’e arkadaşlık Eden zat (Ebubekir),
Devamlı olarak
Nimet ve saadete kavuştu.
Benî Ka’b’dan olan
Kadının evi
Onlar için
Değerlidir.
O ev kutlu ve mübarek
Olsun ki.
Müminler için
Bir gözetleme yeridir.

Yine Hazreti Allah (Celle Celâluhu)ın emriyle oldu şüphesiz, bir gece Mekke halkı Ebu Kubeys dağından bir cinnin şöyle ilhamlandığını işittiler:

İki Sa’d
Müslüman olursa,
Muhammed sağ kaldıkça Mekke’de
Kimse karşı koyamadan
Yaşayacaktır..

Müşriklerin duyduğu aşağıda gelecek şiiri sihre vererek kendi kendilerini kandırdılar..

Cinn’in ikinci gecede haber verdikleri şöyle bu şiirdir.

Ey Evs’in
Sa’d’ı olan Sa’d!
Sen O’nların yardımcısı ol.
Ey Ulu ve asil Hazretlerin Sa’dı!..
Her ikiniz
Hidayete çağıran zatın
Davetini kabul edin.
Böylece Allah’dan

Firdevs cennetinde

Allahı tanıyanların

Arzu ettikleri dereceleri

Temenni ediniz.

Çünkü Allah,

Hidayet yolunu arayanları

Kendisinin yumuşak döşenmiş yataklı

Cennetleriyle mükâfatlandırır.

** Ahmet Cemil Akıncı**

Cinler Âlemiyle Bağlantısı Dolaylı Olanlar

Bu inanışların kahramanlarını hatırlamak ve üzerlerinde durmak faydalıdır.

1. PERİ

İslâm inanışında peri cinlerin kadınıdır.

Ve Müslüman 'Olanıdır, pek "güzeldir.

Bu inanış elbette doğrudur... İman her yaratığı elbette melekleştirir... Beden güzelliği değildir esas olan.

Peri mademki Cinlerden müslüman bir kadın ondan insanlara ancak iyilikleri dokunabilir.

Buna karşılık, gerek İslâm içi, gerek İslâm dışı âlemde, perinin insanlara göründüğü, gönlünü çelerek aldım /aldığı söylenir... Müslüman cin kadınlar, İslam emir ve yasaklarıyla amel ettiklerine göre, iffet ve namusa, hayaya, tesettüre uyacaklardır... Bu bakımdan onlara yakıştırılanlar İslâm inanışına uymazlar... Ne var ki, insan kalb ve aklına vehim ile vesvese veren şeytan, zayıf bulduğu böyle bir bedeni peri üzerinde öylesine durdurur ki o beden periyi gördüğünü sanır ve kapılır... Aklından olur.

Yine bazı harap ve tenhadaki konaklarda, kösk lerde, periler görüldüğü iddia edilmiştir...

Bu yüzden (Peri çarpmış..... Perili köşk...), gibi sözler konuşmalara daima karıştı.

2. İFRİT

İfrit üzerinde iki inanış vardır;

a. Cinlerin müslüman olmayan bütün erkekleri dir.

b. Güçlü, kuvvetli, her işi yapabilen kâfir erkek cindir.

Bu iki inanış birbirine pek yakındır.

Kur’an ifrit’in varlığını haber verir.

Hazreti Süleyman (aleyhisselâm) Seba Melikesi Belkis’in tahtını getirtmek istediği zaman, emrine verilmiş olan cinlerden bir ifrit bunu yapmayı dilemişti.

Fakat, Hazreti Süleyman (aleyhisselâm), ona bu vazifeyi vermemiş, ilim sahibi olan vezirine yaptırmıştır. Bundan da İfrit’in kâfir cinlerden olduğu meydana çıkıyor.

3. DEV

İslâmdan gayrılarının İfrit karşılığı olarak kullandıkları bir isimdir.

Görünmez, her işi yapar, iri yarıdır Çok kuvvetidir. İnsan sûretindedir onlara göre...

Doğuda ve batıda dev inancı uzun yıllar çok tutunmuştur.

Rivayetlere, masallara, efsanelere karışmıştır... Büyü ile yenildiği vakalar anlatılmıştır.

Yunanlılar dev'in ilâh bildikleri Uranüs'ün yarasından akan kanlardan meydana geldiğine inandılar.

İnançlara göre dev, ürperti verecek korkunç bir cüsseye malikti... Kollarında yüzlerce elleri vardı.. Ayakları yılandı. Gökyüzüne ulaşmak için dağlan sökmüş üstüste koyarak merdiven yapmışdı... Bu devlerin fırlattığı kayalardan denize düşenler ada, raya düşenler yine dağ olmuşlardı..

4. ZÜMRÜDÜ ANKA;

Cinlerin kuş şeklini tercih edeniydi...

Pek büyüktü...

Yardımı severdi....

İnsana görünmediği için ismi var cismi yok diye lakablandırılmıştı.

5. KAF DAĞI

Bu dağ da ismi var cismi yok kabul edilirdi.

Gerisinde cin azmanı devlerin yaşadığı, doğu inanışlarında geçerdir.

6. HORTLAK

Hortlak üzerinde de iki inanış belirmişti;

a. Hortlak, mezarlarda dolaşan kâfir cinlerdendir.

b. Yahut, her hangi bir sebeple tekrar dirilen insanlardır

Her ikisi de, gerçekte, yakıştırmadır.

Hortlak, sözüyle şeytan tarafından vesveseye sürüklenen insana gözüken bir vehim ve hayaldir... Bazan eşilen mezarlarda kan görülmesi cesedin parçalanması, elbette bir canavarın, yahut bir sırtlanın eseridir.

Ölünün kefeniyle birlikte dışarıda bulunması da, öldü sanılan bir insanın mezarda kendisine gelmesi, uğraşıp çıkması, lâkin her hangi bir sebeple mezarlıktayken tekrar gerçekten ölmesidir.

Nitekim aynı olaylara köy mezarlıklarında yine taşlanmaktadır... Hattâ canlanıp evlerine dönenler vardır.

Böyle olaylar, insan vehminin harekete geçirilerek hayal etiğini gerçek sanmasına yol açmıştır.

7. CADI

Cadı, farsçadır... (Cadu Câdû) diye okunurdu.

Cadı'nın ne olduğu hakkında çeşitli inançlar bilhassa son yüzyıllara kadar alıp yürümüştür ve bir çok facialara sebep olmuştur.

Bu inançlar hem şekil, mahiyet itibariyle, hem memleketlere göre değişiktir.

Şu guruplara ayrılabilir ;

1. Cadı, cinlerin kâfir olanlarının kadınıdır.

2. Cadı, cinlerden hem iyilik hem kötülük yapan, hak ve adalet dağıtan bir kadındır... Küpüne biner, süpürgesini eline alır, anlatılan vazifesini yapardı.

3. Cadı bir kadın cindir... Sadece kötülük yapmak için geceleri dolaşmaya çıkardı.

4. Asyadaki inanışlara göre, cadı önce hortlardı, eğer kendisine hizmet edecek bir cin bulursa cadılaşır artık insanlara kötülük yapardı...

Bu inanışda ölenin hortlaması için, gece ışıksız bırakılması, yahut üzerinden kedi atlaması yeterdi} ^Onu hortlak halinden kurtarmak maksadıyla geceleri mezarına ateş yakılırdı...

Bilhassa İran'da cadının bir mezar kaçkını olduğu pek revaçtaydı...Onlara göre saçları darma dağınık, tırnaklarıyla dişleri pek uzundu...

Hattâ kadınlar birbirleriyle şöyle söyleşirlerdi;

«Oğluna kız arıyorsan mezarlıklarda dolaşarak bir hortlak bulamadın mı ?...».

Asyadaki bu inanış, cadıların pisliği, çirkinliği, dağınıklığı, sihir ve büyü yapmaları dolayısıyla, bazı sözleri, yakıştırmaları, zamanımıza kadar getirilmiştir.

İşte bir kaç örnek

(Cadı gibi).. (Cadı gibi dolaşıyorsun): Bu saçı başı dağınık gezenler için söylenirdi.

(Cadı kazanı gibi kaynamak): cadı, büyüsünü kazan başında yaptığından, halkın dedikoduyla ortalığı kaynatması anlamında, veya benzerlerinde, mecazi olarak kullanılmıştır.

(CâdûFen): Sihirbazlık, büyücülük.

(CâdûGer): Büyücü, sihirbaz.

(CâduKeş): Büyü ve sihir yapan.

(CâdûSuhan): İnsanı büyülürcesine.

(Cadı süpürgesi): Karmakarışık işler.

5. Mısır'da cadı eski çağlardan kalmadır.. Halk, cadının kötü ruhlarla işbirliği yaptığına inanırdı.

6. Ne yazık ki bir zamanlar cadı, İncil'e dahi girmişti. Fakat ilk İsrail hükümdarı, Gaybı ancak Hazreti Allah (Celle Celâluhu)ın bileceğini söyleyerek, bu kelime neyi ve inanışı İncil'den çıkartmıştı.

7. Yunanlılar da cadıya inanırlardı.. Fakat ancak mezarlıklarda yaşadığını sanarak, onunla orada buluşurlardı.

8. Kiliseler inanışı:

Önceleri papaslar cadıyı (Hayal) olarak vehmettiler.. Isa ismi söylenirse yok olacağını yaydılar.

Fakat sonraları, kiliselerde inanış ve1 amel o kadar bozuldu ki cahil papasların elinde her şey çığırından çıktı.

Hele bu papasların İspanyada kurdukları engisisyon mahkemeleri sırasında, inanışlarındaki korkunç zavallılık, gericilik, meydanı alt üst etti.

Hakikaten Avrupa, bu sözde din adamlarının1 elinde bir örümcek ağıyla boğulmuştu.. İnsanlar çırpınıp duruyorlardı.

Hem de uzak, değü, iki yüz sene öncesine kadar.

9İjtalyada bazı hancı hüvviyetine giren kadınların esasta birer cadı oldukları, şeytanlarıyla (Yani cinleriyle) büyü yaparak, gelip geçen yolculardan dilediklerine peynir yedirdiklerini ve hayvan şekline soktuklarını kabul edenler pek çoktu.)

(Bu inanç, daha sonraları büsbütün çığrından çıkarıldı.

Her cadının bir şeytanı olduğu ve onun aracılığıyla (haşa) Allah kuvveti kazandığı söylendi.

Hangi kadından şüphe edilse, derhal yakalanıyor ve ateşe atılarak yakılıyordu.

Hele kazara mezarlıklarda keçisini otlatan kadınlara rastlamasınlardı.. Hemen cadı diye tutuyorlardı.

Çünkü otlattığı keçi Cini (şeytanı)ydı.

Kadınla bu şeytan, zehirli otlardan, hayvan yahut insan cesetlerinden, idam mahkûmlarının elbiselerinden faydalanarak diledikleri büyüyü yaparlardı.

Yeni doğan çocukları yerlerdi.

Sözde resmini yaptıkları herhangi bir insan derhal ölürdü)

10. (Almanya'da cadılık kuvvetinin kazanılması için kadın erkek kötü ruhların cinsi münasebette bulunması gerektiği inancı hâkimdi.)

Bütün bu küfrün sonucu olarak, iki yüz sene öncesine kadar, başta İtalya olmak üzere Rusyaya kadar olan ülkelerde, korkunç bir kadın katliamına girişildi... Cadı diye damgalanıp milyonlarca cana kıyıldı.

Bu töhmet altına girmek için, bedeninde her hangi anormal bir işaret olmak yetiyordu.

Böyleleri suya atılıyor, batarsa cadı olmadığına batmazsa cadılığına karar verilerek öldürülüyordu.. Yani, her iki neticede de ölüm vardı.

Şimdi hâlâ bu cadı inanışına bilhassa Yeni Zelanda, Afrika ve Kızılderililer arasında Taşlanmaktadır.

Kızılderililere göre cadı olmak için büyük baba, baba ve erkek kardeşi öldürmek lâzımdır.

Bu cinayetleri işleyip cadı olan kadınlar birbirleriyle düşmanlarına zehirli içkiler hazırlarlardı..

Yaptıkları büyülerde tırnak, saç, elbise parçaları, bebek beyni, ve benzeri malzeme kullanırlardı.

Musallattan Kurtulmak

İnsan iki türlü hastalık karşısındadır:

a. Birisi bedeni sebebledir... O yoldan tedavi edilir.

b. İkincisi manevidir...

Yakın zamanlara kadar, ilim manevi olan ikinci gurup hastalıkları (asabi) adı altında (Asabiyeci) lere tedavi ettiriyordu.

Ruhun varlığına inanılıp, Kur'an'ı Kerim, bu cihetten de tastık edilince. İkinci bir ihtisas peydahlandı. (Sinir ve ruh mutahıssısı) dediler ona...

Lâkin, bu mutahassıslar, hastalığın kaynağında değişik fikirlerdedirler... Bu sebepten verdikleri ilâçlarla ve tavsiye ettikleri usullerle, telkinlerle, yaptıkları tedavi devamlı şifa getirmiyor...

Ancak, şimdi hemen hemen bütün ilim erbabı, bu ikinci tip hastalıkların tedavisinde İslam inanışına yönelmişler, yani Hazreti Allah (Celle Celâluhu) a ve şifa kaynağı olan Kur'an'a eğilmişlerdir...

Mânevi, ruha olan tasalluta uğramış hastalara halk dilinde (uğrama, karışma, Cin çarpması) isimleri veriliyor.

Gerçekte cin değil, cin soyundan olan şeytanın işidir bu..

Hastalanan için hastalık sebepleri şunlar ve benzerleridir:

a. Göz değmesi.

b. Büyüye uğrama.

c. Cinlerin mahiyetini bilmeyip, telkinle, onların zararlı olduğunu sanması.

d. Yine cinlerin mahiyetini bilmediğinden telkinlerle hayal görmesi erkek bir cini, yahut periyi hayal halinde görerek sevmesi. Yahut onlar tarafından sevildiğini sanması.

e. İnsanı fenalıklardan vaz geçirmek için İlâhi emir neticesi.

Ruhu tasalluta, bu sebeplerden hangisiyle olursa olsun uğrayan, bedence hiç bir noksanı, derdi olmadığı halde, şu hallerden bazılarına uğrar:

a. **Hiç sebep yokken içi sıkılır... bir türlü gideremez.**

b. Nefesi daralır... Boğulacağını sanır.

c. Kalbi normal dışı çarpar... Vehme düşer.

ç. Daima kötümserlik, hüzün, tasa içindedir.

d. Hiç bir işte karar veremez. Muhakeme zafi başlar.

e. Bir kemik görse yoluna devam edemez... eve girip çıkarken adımlarını şaşırır.

f. Sabit fikirlere tutulur, Normal dışı yaşayışa geçer... Temizlik merakı gibi.

h. Bazıları tersini yaparlar.. Sudan korkarlar, kirli yaşarlar.

i. Yaşayışında intizam olmaz... Perişandır... Süflidir.

j. Dalgındır.

k. Unutkandır.

l. Tenhada yaşar.

m. Kalabalıktan hoşlanmaz, eve, odaya, yatağa kapanır.

n. Herkesin hoşlandığından sıkılır.

o. Çabuk kızar...

p. Alıngan olur.

g. Gevşeme, halsizlik, iradesizlik, takatsizlik, azimsizlık, neşesizlik gelir.

r. Uyku uyuyamamaya başlar.

s. iştahsızlığa müptela olur.

t. Başta ve bedende sebepsiz ağrılar devam eder.

u. Ürkeklik ve korkaklık sarar, ü. itimatsızlık baş gösterir.

v. Sar'a... Uyur gezerlik... havaleler... asabi buhran... çılgınlığa kadar uzanan derece derece cinnetlere uğrar.

Bunlardan her hangi birisine uğrayan behemahal ruhuna tasallut edilmiş bir hastadır. .

(Tedavisi ilâçla olmaz...Çünkü ruh'a madde tesir etmez.Önce hepsinin ortak zafere ulaştıran silâhları şunlardır:

a. Allah'a niyaz.

b. Sadaka dağıtmak...

c. Kurban kesmek...

d. Evliya ruhlarına hatim indirmek.

Kısacası şifa ve rahmet kaynağı Kur'an'a sığınmaktır.

Hastalık belirtilerine göre, şifa hassaları bildirilmiş sureler ve âyeti kerimeler okunur.

Büyü ile nazar için bunları devası usulü anlatılmıştı.

Diğerleri için şu okuma şekli aynen uygulanır:

a. Niyyet ve niyaz.

b. Taha süresinin (110) âyetidir... (Ve ânetil Vücuhü lil Hayyil kayyum...) diye başlar.

Meali şerifi şöyledir:

— O, onların önlerindekileri de, arkalarındakileri de bilir. onların ilmi ise bunu kavrayamaz.

(Tâhâ: 110 meali)

Bu âyet, her defasında besmelei şerife ile yirmi bir kere okunur...

c. **Her üç okuyuş tamamlandıkça, bir fatiha, üç ihlas ve üç salavatı şerife Peygamber efendimizin Ravzai Mutahharrasına ve ondan sonra Üveysel kareni efendimizin ruhaniyeti şerifesine hediye olunur.**

** Ahmet Cemil Akıncı**

Sırlı Defin

Hazret-i Üveysel Kareni de bir veliydi... Peygamberin rızasını almıştı., ilim sahibiydi..

Hazreti Ali (Kerremallâhü veche) ile Muaviye arasında Sıffıyn'de başlayacak savaş esnasında birdenbire, yüz yaşını aşmışken zuhuru, her iki tarafı hayrete düşürmüştü..

Onu kim ve ne ile oraya getirmişti?..

Elbette Hüddam cinlerinden faydalanmıştı.

Ayrıca, müminleri yatıştırıp, barıştırmak, aralarındaki davayı sulh yoluyla hal etmelerini sağlamak baş arzusuyken, Yahudi dönmesi Abddullah İbni Sebe'nin hilesiyle, her iki ordu kapışınca, Sebailerin silâhlarıyla şehit edilmişti.

Müminler pek üzülmüşlerdi.

Hazreti Üveysel Kareni'nin mübarek naşı Hazreti Ali Kerremallâhü veche tarafındaydı..

Üç kabile çıkmış Üveysel Kareni'nin kendilerine ait olduğunu söyleyerek, naşı alıp gitmek istemişlerdi.

Hazreti Ali (Kerremallâhü veche) zor durumda kalmıştı.

Çünkü hangi kabileyi tercih etse, diğerleriyle anlaşmazlık çıkacak ve savaşılacaktı.

Lâkin, her üç kabile önlerine tabutlarını alarak memnun döndüler..

Burada Veysel Kareni Hazretleri bir kerametini daha göstermişti..

Naşı üç olmuş ve kabileler tanıyarak alıp gitmişlerdi. Nasıl vuku bulmuştu bu?..

Veysel Kareni Hazretleri son nefesinde, yahut ruhu henüz Sıffyen semalarındayken durumu görmüştü gayb âlemi açılarak Allahın izniyle.. Hüddam cinlerine bunu yaptırmıştı.

** Ahmet Cemil Akıncı**

Cinlerle İşbirliği Yapmak Mümkün Olur Mu?..

Varlıkları kesin olarak bilinen onlarla işbirliği yapmak imkânı şimdi akıllara garip gelir.

Halbuki bir zamanlar telefon, telsiz, radyo, televizyon, buhar makinaları uçak ve benzerleri de muhal saydırdı... Düşünmek bile çılgınlıktı.

Hepsi oldu..

Bu da olacaktır..

İnsanın karşısında ermişlerin, velilerin, evliyaların, ilim sahiplerinin cinleri Hüddam olarak kullandıklarının bitip tükenmez örnekleri varken, ilerde Hazreti Allah (Celle Celâluhu)ın vaad ettiğinin olmayacağını sanmak hatadır... inançsızlıktır..

Nur üstüne nur olan Kur'an ışığı altında devamlı çalışmak, yüksünmefmek, yorulmamak, icab eder.

Şimdiki fezaya gidişler bir taslaktır..

İptidaidir/başlangıçtır.

** Ahmet Cemil Akıncı**

Yahudilerin Lanete Uğrama Nedeni

Ahmet Cemil Akıncı seneler önce şunları söyledi

O zamanda...

Hazreti Allah (Celle Celâluhu) ın vadi gerçekleşir

İnsan ve Yahudi cinler de denerler...

İsrailoğullarının Filistine, Arzı Mev'uda, girdikten sonra tekrar sapıtırlar.

İşte o zaman Hazreti Allah (Celle Celâluhu) ın ebedî lanetine uğrarlar...

Bütün melekler, peygamberler üzülür..

Tek sevinecek birisi kalır..

İblis ile ordusu şeytanlar!..

Allah (Celle Celâluhu) ins ve cinlerin mümin cemaatlerini böyle bir akibetten korusun!.. Hepsine hidayet nasip etsin!... Amin!...

Ahmet Cemil Akıncı/Esentepe/İstanbul/19 Ocak/1971